

Jubileumtournee Michiel Borstlap slaat nieuwe weg in met strakke composities

‘Het begint met een gevoel’

Pianist Michiel Borstlap viert zijn 25-jarig jubileum met een nieuw album en een solotournee door Nederland. ‘Muziek is mijn manier van praten.’

JAN JASPER TAMBOER

‘H’et was een geel vel papier, bovenaan stond ‘Contrato’.” Pianist Michiel Borstlap weet het nog goed, in 1988 tekende hij zijn eerste contract voor een serie optredens in Spanje. Het was het begin van een internationale carrière die hem naar verre oorden voerde.

Nu, 25 jaar later, viert hij zijn jubileum voornamelijk in Nederland. Er is een nieuwe cd, er is een pianoboek met partituren en tot het eind van het jaar toert Borstlap als soloartiest door het land, met uitstapjes naar België. De concerten bevatten grotendeels werk van het verse album *Reflective*, het derde dat de pianist alleen opnam. Het eerste optreden zaterdag in het Concertgebouw tijdens de Uitmarkt, 7 en 8 oktober is de officiële première van de cd in De Kleine Komedie.

Hij heeft er hard aan gewerkt, zegt Borstlap (47) met een zucht. “Acht dagen in de studio voor een piano-plaat is lang, maar in totaal heb ik er zeker een jaar aan besteed.” Door de zware bevalling vindt hij dat de wereld het met *Reflective* minimaal drie jaar moet doen, dit in tegenstelling tot de grote frequentie waarmee hij gewend is platen uit te brengen.

Je zou *Reflective* als de voltooiing van een drieluik kunnen zien, met *Solo 2010* en *Blue* uit 2011. Het zijn alle drie soloalbums met eigen materiaal. Maar de nieuwe cd is toch anders,

zegt Borstlap. “Dit heb ik nog nooit gedaan. De muziek is nu veel meer gecomponeerd. Ik ken alles uit mijn hoofd, maar speel bij wijze van spreken precies wat er staat.” De piano-klanken op *Reflective* zijn nauwkeurig gedoseerd en bevatten veel ruimte tussen de noten.

Borstlap liet zich daarbij inspireren door de Italiaanse pianist en componist Ludovico Einaudi, op wie zijn manager hem attendeerde. Einaudi is geschoold als klassiek musicus, maar ontwikkelde al snel belangstelling voor populaire genres en film. Hij schreef bijvoorbeeld de soundtrack voor de Franse succesfilm *Intouchables*. De combinatie sprak Borstlap aan, evenals het minimale van Einaudi’s spel. “Ik heb ook veel naar Philip Glass geluisterd. Ik ben een man van de melodieën aan de bovenkant van de muziek, maar de onderkant op *Reflective* is minimalistisch met veel repeterende noten.”

De enige cover op het album is het nummer *Birds* van Anouk. “Toen ik het voor het eerst hoorde kreeg ik kippenvel. En wat een lef om in de arena van zo’n Songfestival met zo’n lied te komen. Het heeft zulke huiveringwekkende thematiek en zulk drama. Toen ik het idee kreeg om *Birds* op te nemen en ging googelen, ontdekte ik dat er al talloze versies bestonden, ook voor piano. Ik heb de akkoorden in dienst van de melodie willen stellen en dynamiek in het nummer willen aanbrengen om het zo een eigen karakter te geven.”

Borstlap heeft vaker uitstapjes naar populaire genres gemaakt, maar speelt evengoed klassiek. Of hij te boek kan staan als jazzpianist vindt hij minder interessant. Jazz is voor hem een verzamelnaam voor geïmproviseerde muziek. “Improvisatie is mijn levensmotto, niet alleen in de muziek, maar in het hele bestaan. Je

bepaalt toch ook niet vandaag wat je morgen gaat eten?” Met zijn trio is hij vooral jazzgeoriënteerd, als solopianist zit hij meer in de sfeer van preludes en nocturnes. Melodie is belangrijk voor hem. “Ik heb gemerkt dat het publiek vaak komt om bepaalde liedjes te horen, het is dan prettig als die herkenbaar voor ze zijn. De melodie moet zich in het hoofd aandienen als ik aan het componeren ben, maar het begint met een gevoel. Het eindigt ook met een gevoel, namelijk bij het publiek.”

Het is de missie van Borstlap. “Mensen zoeken iets in de muziek dat niet onder woorden te brengen is. Mensen moeten iets voelen. Vooral bij het spelen van de nummers van *Blue*, dat ik voor mijn dochter maakte, kwamen er veel emoties los bij het publiek en was er veel herkenning. Muziek is mijn manier van praten.”

Na zijn afstuderen was Borstlap totaal onvoorbereid op het verdere leven. “Ik heb een tijdje in de WW gezeten, maar won toen een Europese prijs, waarna het balletje ging rollen. Qua gekkigheid was de opera voor de emir van Qatar een hoogtepunt.” Graag wil hij weer filmmuziek schrijven, hoewel het Gouden Kalf voor de film *Tiramisu* van Paula van der Oest hem weinig werk opleverde. Typisch Nederlands. “Als je in de Verenigde Staten een grote prijs wint, staat de telefoon roodgloeiend”. Borstlap kan het weten, hij is overal geweest.

Michiel Borstlap: vrijdag Concertgebouw, 7 en 8 oktober Kleine Komedie.

‘Improvisatie is mijn levensmotto, niet alleen in de muziek’

Michiel Borstlap hoeft niet per se te boek te staan als jazzpianist.

FOTO RINK HOF

SOLO 2010 - ALBUM MICHEL BORSTLAP PIANIST